Creatorul lumilor paralele

On Octombrie 13, 2020

Este suficient să parcurgi o poveste cu viață, despre viață, ca să găsești o infinită plăcere în actul de a trăi sublim o altă viață.

Mi-am găsit dublura spirituală într-un simbol asociat cu perfecțiunea, știind că ceea ce se vede cu ochiul liber este imaginea unei evadări într-o altă lume, privită și simțită mai intens la nivel intertextual, ca Unitate Imuabilă. Trandafirul, căci el este asociat cel mai bine artei de a transfigura și spiritualiza creația în integralitatea sa, mi-a spus la un moment dat: *"Eu vin din niște timpuri în care nu era nevoie de stilou pentru a deprinde o înțelegere mai limpede a unei întregii acțiuni, ci doar de o pensulă croită din reflexul primar al esenței unice."*

Bineînțeles, virtutea de a fi mai aproape de starea pură a Creatorului nu trebuie să lipsească din uniunea expresiei artistice cu modalitatea de organizare a compoziției plastice. Roșu + galben = Oranj. Iar stiloul cu care scriu aceste cuvinte, la fel ca și pensula cu care pictez realitatea lumii mele, sunt doar instrumente situate în același plan, al construcției artistice. Distanța de la unul la celălalt se poate măsura cu ajutorul unui cuvânt care denotă calitatea pensulei de a întinde culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul.

Dacă vrem să găsim acest cuvânt și să-l transpunem într-o construcție artistică, trebuie mai întâi să folosim stiloul și pensula în același scop: de a măsura lungimea și lățimea florii de trandafir, pusă într-un cerc unificator a cărui circumferință este pretutindeni și al cărui centru e nicăieri. Eu am găsit acest cuvânt viu, autonom, însuflețitor, numindu-l *Axisturenthis* , tradus prin "viața de dincolo de oglinda acestei lumi", și i-am adăugat o constatare: orice modificare i-aș aduce în timp, el va putea fi corelat mereu cu starea dublă a unei persoane, de a trăi și de a fi una cu Creatorul Ordinii Universale.

Leadership: O raportare adecvată la integralitatea creației pe care o traversezi spiritual te face să recunoști imaginea "Omului Nou" din punct de vedere a corespondenței dintre expresivitate și abstractizare?

Cred că mă cunosc destul de bine, iar trandafirul îmi confirmă nivelul cunoașterii atunci când își apleacă tulpina în fața mea, cu referire la faptul că oricum mi-aș exprima sentimentele în cuvinte, ele vor reprezenta o manifestare a planului divin. Eu sunt un artist pentru că acel singur cuvânt care mă definește total, prin stil și prin bun gust, prin starea de emoție pe care o creez, se desprinde din "arta din spatele artei", și numai culoarea pensulei poate să egaleze lizibilitatea conținutului pe care îl transmit și îl împletesc cu *Reflexul Primar al Esenței Unice.*

Așadar, creația unui artist este cuvântul scris cu un stilou de la Adam, în formă de alegorie, compus în maniera uimitoare a unei pensule de a așterne culoarea pe un plan superior în raport cu descriptivul, și de a o evidenția în plan spiritual prin declanșarea pulsiunii lăuntrice și captarea ei în formă artistică.

În privința aceasta, lăuntricul este legitim într-o creație artistică numai dacă pivotează în jurul unui plan superior de existență a materiei, într-o lume a cuvintelor în a căror structură descriptivă se evidențiază pensula și stiloul în raport cu forma lor magică de a genera noi și noi interpretări ale relației omului cu natura.

Aceleași două pensule fac ca scrisul artistic să treacă printr-un plan divin, purtând însemnul trandafirului, aflat în imediata vecinătate a corespondenței dintre arte - cea plastică și cea literară. Pe această cale, voi încerca să definesc "integralitatea creației" drept o întâlnire a

două voințe (știința și arta), o combinație între gândirea liberă și subtilitatea interpretării generoase, însă neabuzive, a unei imagini care îți poate modela armonios sufletul.

Actul de manifestare a expresivității se exercită într-un cadru de spirit care reunește subiectul și artistul, făcându-i să se integreze în artă și în "Imaginea Creată", asemenea legăturii dintre un personaj al lumii narate și un personaj al trăirilor subiective.

Prin urmare, expresivitatea este exprimarea unei poziții subiective față de anumite entități vizual-plastice, în timp ce abstractizarea, legată indisolubil de limbaj, este o simplificare a realității complexe prin modelarea simbolurilor și semnificațiilor aferente acestora.

În mod cu totul și cu totul firesc, proprietatea fundamentală de amplasare a doua pensule în imaginea pe care o dă pictorul naturii, este de a indica stiloului planul relației dintre două personaje: un personaj al lumii narate și un personaj al trăirilor subiective eferent experienței unirii creației cu Dumnezeu. În aceeași măsură, exercițiul continuu al scrisului realizat printr-o abordare artistică, legată de dualitatea unei dimensiuni abstracte, mă poartă cu gândul la ce spunea Jorge Luis Borges despre poetul argentinian Evaristo Carriego:

"Pe când Carriego se cufundase în cugetări de mare pregnanță, demne a fi memorate, s-a petrecut ceva. Orice. Ceva ce nu vom putea să recuperăm, ceva al cărui înțeles îl cunoaștem, dar nu-i cunoaștem forma, ceva cotidian și obișnuit și namaisurprins până atunci, care i-a dezvăluit lui Carriego că universul (care ne este dat în întregime în orice clipă, în orice loc, nu numai în operele lui Dumas) era și el acolo, în acea împrejurare prezentă, în Palermo, 1904.

Un acord sfâșietor de chitară, un șir neregulat de case scunde zărite la fereastră. Intrați într-o asemenea casa, aici se află zeii, le-a spus Heraclit din Efes celor care l-au găsit încălzindu-se la focul din bucătărie.

Câteodată mă bate gândul că orice viață omenească, oricât de încâlcită și bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment; momentul în care omul își dă seamă o dată pentru totdeauna cine este."

Ca să înțelegem actul de creație în viziunea Iluminismului, trebuie mai întâi să ne recunoaștem drept creatori ai unei lumi în care orice viață, împletită de-a lungul altor vieți, este o corespondență între realitate și reprezentarea actului de a picta o poveste devenită (ulterior) realitate.

Creatorul lumilor paralele știe că este suficient să parcurgi o poveste cu viață, despre viață, ca să găsești o infinită plăcere în actul de a trăi o altă viață. Ca să te numești Creator, trebuie să-ți definești și să-ți desenezi realitatea reflecției tale într-o altă lume în care viața, asemenea altor vieți de dincolo de experiența artei care te înalță spre absolut, este o metaforă revelatoare care semnifică ideea cunoașterii metafizice.

Source: https://neculaifantanaru.com/creatorul-lumilor-paralele.html